

РЕШЕНИЕ

№ 26253

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2379** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с § 2 и чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е въз основа на Решение № 1779/17.02.2026 г., постановено по адм. д. № 811/2026 г. на Върховния административен съд (ВАС), Първо отделение, отменящо като неправилно на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК Решение № 42014/15.12.2025 г. по адм. д. № 2756/2025 г. по описа на Административен съд – София-град (АССГ), с което е отменен Ревизионен акт /РА/ № 22221023006854-091-001/25.06.2024 г., потвърден с Решение № 121/05.02.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ДОДОП/ в обжалваната част, с който на М. интериорен дизайн ЕООД са установени задължения за данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 57 338,44 лв. и корпоративен данък в размер на 18 377,37 лв. и следващите лихви за просрочие съответно 17 120,37 лв. и 4 770,49 лв. за двете задължения. С решението на ВАС делото е върнато за разглеждане от друг състав на АССГ с указания да се произнесе по доказателствата, представени в класьор с молба от 08.10.2025 г.; да се изясни жалбоподателят дали ще се ползва от тях; дали е преклудирана възможността на ответника да ги оспори по чл. 193 ГПК, както и за произнасяне по разноските за всички инстанции.

В първоначалната жалба се претендира прогласяване на нищожност на РА, респективно отмяната му в обжалваната част. В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Д. К., която поддържа искане за отмяна на РА. Представя писмени бележки /л. 27 – л. 30/. Претендира разноски. Представя Договор за правна защита и съдействие /л. 25/ и разписка за получена сума по договора /л. 26/.

Ответникът се представлява от юрк. К., претендира отхвърляне на жалбата, присъждане на

юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 22.11.2023 г. /л. 35/ е възложено извършването на ревизия на М. интериорен дизайн ЕООД за ДДС за периода 01.01.2020 г. – 31.05.2023 г. и данък по ЗКПО за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2022 г. ЗВР е издадена от В. Т. Д. – началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. Последната е компетентен орган съгл. Заповед № З-ЦУ-2303 от 06.11.2023 г. /л. 24 и сл./ на зам. изпълнителния директор на НАП - Г. Д., Заповед № РД-01-1019/06.11.2023 г. /л. 27 и сл./ на директора на ТД на НАП С. – Е. Н. и Заповед № З-ЦУ-2403 от 21.11.2023 г. /л. 29 и сл./ на зам. изпълнителния директор на НАП - Г. Д. ЗВР е надлежно връчена по електронен път на 14.03.2024 г. /л. 40/.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ от 14.03.2024 г. /л. 38/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 15.05.2024 г. Заповедта е издадена от В. Т. Д. и е надлежно връчена по електронен път на 14.03.2024 г. /л. 40/.

В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221023006854-092-001/29.05.2024 г. /л. 41 – л. 83/ от П. И. А. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и В. Г. А. – главен инспектор по приходите, определени с горепосочените ЗВР. РД е надлежно връчен по електронен път на ревизираното дружество на 30.05.2024 г. /л. 84/. Срещу РД не е постъпило възражение.

В срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт /РА/ № Р-22221023006854-091-001/25.06.2024 г. /л. 87 – л. 95/ от компетентните органи съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК – В. Т. Д. и П. И. А., като е надлежно връчен на ревизираното лице по електронен път на 25.06.2024 г. /л. 96/.

Срещу РА, в срок – на 03.07.2024 г., от дружеството е подадена жалба по административен ред /л. 101 – л. 107/, с която се обжалва РА в частта, в която са установени допълнителни задължения и се иска отмяната му.

Във връзка с жалбата между ревизираното лице и директора на ДОДОП С. е сключено Споразумение за удължаване срока за произнасяне /л. 110/ и впоследствие е издадено Решение № 121/05.02.2025 г. на директора на ДОДОП С. /л. 15 – л. 22/, като Решението е връчено по електронен път на 05.02.2025 г. /л. 23/.

С Решението на ДОДОП се потвърждава РА в обжалваната част, а именно задължения за ДДС в общ размер на 57 338,44 лв. главница и 17 120,37 лв. лихви за просрочие, както и за корпоративен данък в размер на 18 377,37 лв. главница и 4 770,49 лв. лихви за просрочие.

Основание за начисляване на ДДС за процесните периоди е, че съобразно чл. 70, ал. 5 ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит по издадени от дружествата фактури за доставки, както следва: 4 бр. от Агро органик трейд ЕООД за периода м. 4. 2023 г.; 8 бр. от Б. 2002 ЕООД за периоди м. 02.2020 г., от м. 05.2020 г. до м. 8.2020 г.; 4 бр. от Демо 77 ЕООД за периоди м. 02.2022 г., м. 03.2022 г. и м. 06.2022 г.; 10 бр. от ДС И. 2017 ЕООД за периоди от м. 01.2020 г. до м. 06.2020 г.; 10 бр. от ЗМ Течнополис груп ЕООД – в ликвидация за периоди м. 8.2020 г., от м. 10.2020 г. до м. 12.2020 г., м. 02.2021 г., м. 06.2021 г. и м. 07.2021 г.; 1 бр. от К. транс 83 ЕООД – понастоящем Е. транспорт България ЕООД за период м. 02.2022 г.; 6 бр. от Н. хаус 22 ЕООД за периоди м. 01.2023 г. и м. 02.2023 г.; 5 бр. от ПМ Т. 22 ЕООД за периоди м. 06.2022 г. и м. 10. 2022 г.; 10 бр. от С. 89 ЕООД за периоди м. 01.2021 г. до м. 05.2021 г. и м. 10.2021 г.; 1 бр. от С. фили ЕООД за период м. 11.2020 г.; 18 бр. от Ей енд джи инвест България ЕООД за периоди от м. 06.2021 г. до м. 08.2021 г. и от м. 10.2021 г. до м. 12.2021 г. Прието е, че

липсва реалност на доставките по процесните фактури и съответно не е налице изпълнение на условията на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС.

Основание за начисляване на корпоративен данък по ЗКПО е, че съобразно чл. 26, т. 2 във вр. с чл. 10, ал. 1 и чл. 77, ал. 1 ЗКПО отчетените разходи по спорните по ЗДДС фактури не са признати за данъчни цели и с тях е увеличен счетоводният финансов резултат на дружеството за данъчните години.

По делото е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ) с въпроси, формулирани от жалбоподателя /л. 307 – л. 342/ и допълнителна ССЕ /л. 359 -л. 381/ с въпроси, формулирани от жалбоподателя.

С Решение № 42014 от 15.12.2025 г. по адм. д. № 2756/2025 г. на АССГ е отменен РА в обжалваната част и е установено, че не е налице нищожност.

Във връзка с касационна жалба на директора на ДОДОП, с Решение № 1779/17.02.2026 г. по адм. д. № 811 по описа на ВАС за 2026 г. е отменено Решение № 42014 от 15.12.2025 г. по адм. д. № 2756/2025 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ с указания.

С разпореждането за насрочване от 05.03.2026 г. по адм. д. № 2379/2026 г. на АССГ /л. 10/ съдът е указал на страните да ангажират доказателства съобразно указанията на ВАС. В тази връзка от жалбоподателя е представен Протокол № 1895602/04.04.2024 г. В о.с.з. на 21.04.2026 г. с протоколно определение са приети доказателствата от представения при предходното разглеждане на делото от АССГ син класьор /л. 20/. С писмо от 29.04.2026 г. /л. 22 и сл./ ответникът изрично заявява, че съдържащите се в синия класьор доказателства действително вече са били представени още в административното производство и предвид това, че са споменати в РД, същите са взети предвид при формиране на крайното становище на ревизиращия екип. Декларира, че съгласно указанието на ВАС във връзка със срока за оспорване на автентичността на представените в синия класьор документи, то последният е преклудиран, предвид факта, че същите са били представени в ревизионното производство поради което изрично заявява, че не са налице основания за оспорване. Във връзка и в изпълнение на с указанието на съда да се заяви изрично какво се оспорва от ответника, то последният посочва, че оспорва реалността на доставките, извършени от упоменатите дружества.

Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящото решение.

При така установената фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи:

Допустимостта на жалбата е изследвана в хода на адм. д. № 2756 по описа за 2025 г. на АССГ, преминало инстанционен контрол във ВАС, поради което настоящият съд няма да преповтаря мотивите на предходните две инстанции. Съдът следи служебно за валидността на административния акт. Предвид решението на ВАС по адм. д. № 811/2026 г., с което делото е върнато за ново разглеждане, както и предвид извършения инстанционен контрол и липсата на отменителни основания относно валидността на РА, настоящият съдебен състав приема, че РА е валиден административен акт.

Относно материалната законосъобразност на РА съдът намира следното:

По ЗДДС:

По спорния предмет за реалността на процесните доставки, на база на която е отказано правото на данъчен кредит, съдът намира за доказана твърдяната от жалбоподателя реалност на доставките.

Изискването за наличие на реална доставка не е допълнително въведена формалност, а е

предпоставка за възникване на данъчно събитие като предпоставка за дължимост на ДДС и съответно на право на приспадане на ДДС.

Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка - чл. 6, ал. 1, чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и 69, ал. 2 ЗДДС, съответно чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС - в т. 31 от решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, в която се сочи, че за да се установи, че на основание доставки на стоки е налице правото на приспадане на данъчен кредит за съответното данъчнозадължено лице, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от лицето за извършване на облагаеми сделки. Съдът е задължен в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, за да определи дали съответното дружество може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки. Ако в резултат на тази преценка се установи, че разглежданите доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на облагаемите сделки на съответното данъчно задължено лице, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано (т. 32, 33).

В процесния случай е установено, че предметът на дейност на дружеството е в сферата на интериорния дизайн. Изпълнявало е проекти за клиенти, включващи Хидроенергийна компания АД, К. спа комплекс ЕАД, Хотелски комплекс Орбита ЕООД, Хотелски комплекс Стадион ЕООД, К. пропърти ЕООД, А. хоум ЕООД, Биокарпет БГ ЕООД, клиники и апартаменти-частна собственост. Предметът на доставка по издадените спорни фактури са материали и аксесоари за изпълнение на интериорни проекти и обзавеждане по задание на клиентите на дружеството-жалбоподател.

Предвид предмета на доставка, на доказване подлежи наличността на стоката в патримониума на доставчика, прехвърлянето на собствеността и наличието ѝ в патримониума на ревизираното лице или последващата ѝ доставка след прехвърляне на собствеността. Предвид това, че се касае за родово определена вещ, прехвърлянето на собствеността може да бъде прието след индивидуализиране на вещта, т.е. не е достатъчно само споразумение за прехвърляне на собствеността, а е необходимо и отделянето и отграничаването ѝ от останалите вещи от този род. Ако това не се е случило при споразумението, то индивидуализацията може да бъде направена с предаването на стоката. Последното реално се удостоверява с документи за приемо-предаване между доставчика и клиента.

Видно от представените повторно със синия класьор документи за всяка доставка е приложена фактура, отговаряща на нормативните изисквания за реквизити, което се потвърждава с отговора на въпрос 5 от ССЕ /л. 332/, придружена с фискален касов бон, с приемо-предавателен протокол, както и с протокол за предаване на клиента на дружеството-жалбоподател. Подробно описание на фактурите и предмета на доставка, както и кои протоколи кореспондират на процесните фактури са видни от доказателствата в синия класьор, както и в заключението по ССЕ на л. 325 и сл. от делото. Видно от съдържащите се в синия класьор документи предмет на доставките са текстил, завеси, корнизи, осветление, шкафове, щори и др., които са свързани с обзавеждане и безспорно с дейността на дружеството-интериорен дизайн. Заключение на вещото лице по ССЕ /л. 328 и сл./ потвърждава последващата реализация на получените по процесните фактури доставки на стоки, като подробно описание е представено в Приложение 1 към ССЕ /л. 337/. От представените в синия класьор протоколи за последваща доставка на стоките към клиенти на жалбоподателя и от заключението на вещото лице във връзка с получените от жалбоподателя приходи по

реализация на стоките може да се заключи, че последните са послужили за изпълнение на договори за интериорни проекти с клиентите на дружеството, като Хидроенергийна компания АД, К. спа комплекс ЕАД, Хотелски комплекс Орбита ЕООД, Хотелски комплекс Стадион ЕООД, К. пропърти ЕООД, А. хоум ЕООД, Биокарпет БГ ЕООД. Документите, на които се основава заключението на вещото лице, предвид това, че представляват частни свидетелстващи документи, не са оспорени от ответника и следва да бъдат приети и кредитирани като годно доказателствено средство. С оглед анализа на вещото лице и представените доказателства, по които е работило, то съдът кредитира заключението на вещото лице, тъй като е изготвено от специалист с необходимата квалификация, вътрешно непротиворечиво, логично и мотивирано, като кореспондира с останалите събрани по делото доказателства.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, включително заключението на вещото лице по ССЕ, се установява, че процесните доставки са реално извършени. Представените документи и констатациите на вещото лице взаимно се подкрепят и обосновават извод за действителното осъществяване на доставките.

РА е потвърден с Решението на директора на ДОДОП – С., като е прието, че при извършените насрещни проверки дружествата-доставчици не са били открити на декларираните от тях адреси и не са представили изисканите документи, както и че при справка в информационните системи на НАП е установено, че не разполагат с необходимата материална и кадрова обезпеченост за извършване на процесните доставки. Тези констатации обаче са направени години след осъществяване на доставките и сами по себе си не могат да обосноват извод за липса на реално извършени доставки, нито неблагоприятните последици от поведението на доставчиците могат да бъдат вменени във вреда на дружеството-жалбоподател. От събраните по делото доказателства, включително заключението на вещото лице по ССЕ, се установява последваща реализация на получените стоки в рамките на икономическата дейност на жалбоподателя, което представлява съществено доказателство за реалното осъществяване на процесните доставки.

От константната практика на СЕС следва, че данъчната администрация не може да поставя като условие за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит представянето от данъчнозадълженото лице на доказателства, чието набавяне е извън неговите правомощия, включително документи или сведения, намиращи се у доставчиците му. След като получателят установи предпоставките за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, в тежест на органа по приходите е да докаже чрез обективни факти, че той е знаел или е бил длъжен да знае, че участва в доставка, свързана с данъчна измама. Поведението на преките или предходните доставчици няма самостоятелно значение за възникването на това право, тъй като ЗДДС не го поставя в зависимост от действията или бездействията на останалите участници във веригата на доставките. Ето защо обстоятелството, че години по-късно доставчиците не са открити или не са оказали съдействие, не е достатъчно да обоснове отказ на правото на приспадане на данъчен кредит, особено при наличие на доказателства за реалното получаване и последващата реализация на стоките за целите на икономическата дейност на получателя. В този смисъл е практиката на СЕС по дела С-324/11 и С-329/18.

С оглед на изложеното и предвид това, че процесните фактури са отразени правилно счетоводно при жалбоподателя, налични са документи за приемо-предаване и последваща реализация, налични са документи за плащане, като за направените по фактурите разходи в счетоводството са установени кореспондиращи от последваща реализация приходи, което се потвърждава от ССЕ /л. 328 и сл./ и допълнителната ССЕ /л. 378 и сл./, то възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на РА в тази част се явяват основателни.

Съдът намира изводите на органите по приходите за липса на реални доставки от Агро

органик трейд ЕООД, Б. 2002 ЕООД, Демо 77 ЕООД, ДС И. 2017 ЕООД, 3М Течнополис груп ЕООД – в ликвидация, К. транс 83 ЕООД – понастоящем Е. транспорт България ЕООД, Н. хаус 22 ЕООД, ПМ Т. 22 ЕООД, С. 89 ЕООД, С. фили ЕООД, Ей енд джи инвест България ЕООД за неправилни.

В тежест на ревизираното лице е да докаже наличието на предпоставките за приспадане на правото на данъчен кредит. Това обстоятелство в настоящия спор е доказано при условията на пълно и главно доказване от жалбоподателя, поради което жалбата се явява основателна.

По ЗКПО:

Непризнаването на отчетените от дружеството разходи за данъчни цели е обосновано от органите по приходите единствено с извода, че процесните доставки не са реално осъществени, поради което първичните счетоводни документи не документират действително извършени стопански операции по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗКПО. С оглед направения по-горе извод на съда, че процесните доставки са реално извършени и надлежно документирани, отпада и основанието за увеличение на счетоводния финансов резултат по реда на чл. 26, т. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1 и чл. 77, ал. 1 ЗКПО. Представените по делото доказателства, включително заключението на вещото лице, установяват, че процесните стоки са получени и използвани в дейността на дружеството, като е налице и последващата им реализация. При тези данни разходите са документално обосновани и са свързани с осъществяваната стопанска дейност, поради което са признати за данъчни цели. Следователно извършеното с ревизионния акт преобразуване на финансовия резултат и определените въз основа на него задължения за корпоративен данък се явяват незаконосъобразни.

Предвид извода за незаконосъобразност на определените с ревизионния акт главни задължения по ЗДДС и ЗКПО, незаконосъобразно се явяват и определените върху тях лихви. Като акцесорно вземане лихвата следва съдбата на главното задължение и при неговата отмяна липсва основание за нейното начисляване.

Предвид изложеното РА се явява незаконосъобразен поради доказана в реалност на доставките.

Крайният извод на съда е за основателност на инициираното от М. интериорен дизайн ЕООД оспорване.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски съобразно чл. 161, ал. 1 ДОПК е основателна, а съобразно указанията на ВАС съдът следва да се произнесе по разноските и за двете инстанции. Разноските съставляват по адм. д. № 2756/2025 г. на АССГ по списък /л. 385/: държавна такса в размер на 50,00 лв. /л. 14/, депозити за ССЕ в размер 600,00 лв. /л. 140/, 880,00 лв. /л. 350/, 400,00 лв. /л. 398/ и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по договор за правна защита и съдействие в размер 9000,00 лв. с представени платежни нареждания /л. 386 – л. 387/ или общо евровата равностойност на 10 930,00 лв., а именно 5 588,42 евро; по адм. д. 2379/2026 на АССГ: адвокатско възнаграждение в размер на 3 500,00 евро съгласно Договор за правна защита и съдействие /л. 25/ и представена разписка за получаване на сумата /л. 26/. Пред ВАС разноски не са претендирани и не следва да бъдат присъждани. Повдигнатото от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът преценява за неоснователно съобразно § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл. 78, ал. 5 ГПК, вр. с чл. 36, ал. 3 и 4 от Закона за адвокатурата, вр. с чл. 8, ал. 1 и чл. 7, ал. 2, т. 4 от

Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Материалният интерес на делото в размер на 97 606,67 лв. предполага размер на адвокатското възнаграждение от 8 458,53 лв. или 4 324,77 евро за една инстанция. Предвид липсата на изложени мотиви за повдигане на възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, фактическата и правна сложност на делото, броя на заседанията съобразно чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, то последното се явява обосновано по размер. С оглед изложеното на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер от 9 088,42 евро. Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Маристо интериорен дизайн“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № 22221023006854-091-001/25.06.2024 г., потвърден с Решение № 121/05.02.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., в обжалваната част, относно установените задължения за ДДС в размер на 57 338,44 лв. и корпоративен данък в размер на 18 377,37 лв. и лихви за просрочие съответно в размер на 17 120,37 лв. и 4 770,49 лв. за двете главници.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Маристо интериорен дизайн“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сторените разноски в размер общо на 9 088,42 евро. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: